

A kocsmalakó

2009 szeptember 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt idők, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Csaknem három hónapig tartó felvidéki út után, 1845-ben a Pestre visszatér? Petőfinek nem volt otthona – írja

Kerényi Ferenc. Vahot Imrénél a Pesti Divatlap új segédszerkesztője, Kolmár József kapott elhelyezést, s így, ha nagyobb lélegzet? volt a munka, Pet?fi számára maradt a szül?k lakása Szalkszentmártonban. Itt két feladat is várt a költ?re: még júliusban a Zöld Marci cím? dráma befejezése, utána pedig a Versek cím? kötet anyagának kiegészítése, lezárása. Pet?fi nem csupán versben ígérte családjának felemelkedése esetén anyagi támogatását, hanem szavát tette is váltotta: első nagy összeg? honoráriumát, a János vitézért kapott száz váltóforintot szüleinek továbbította. Az id?sebb Petrovics István nem tudott újra talpra állni: Dunavecser?l elköltözve előbb a Duna partján álló révcsárdát bérelte, és 1845 tavaszán vette egy esztendőre bérbe a szalkszentmártoni nagy vendégfogadót és a hozzákapcsolt mézárszéket a mez?várostól. Pet?finek akkor Szalkszentmárton jelentette a viszonylagos állandóságot; 1845 júliusa és 1846 áprilisa között – hosszabb-rövidebb távollétei ellenére – igaz a megállapítás: „Falu kocsmájában van az én lakásom...”

Ez egy 1822-es leírás alapján így nézett ki: „A nagy vendégfogadó vagyon a bel? városban, a boltos ház és az iskola között, vagyon benne két vendégszoba, egy borivó, a vendégfogadós lakása, egy konyha és kamara, alatta pedig egy pince; ezenkívül itt vagyon a mézárszék, és ahhoz egy fagyuskamara, mind egy zsindeyes földél alatt, falai téglából vagynak rakva, mind jó karban állanak – az udvara közepén vagyon a szekérszín k?oszlopokra; napnyugotnak pedig éjszaki-déli irányban (irányban) vagynak istállók, mind faszindely földél alatt, az udvara téglából rakott falakkal vagyon békerítve...”

A költ? itt, ebben a „kocsmalakásban” írta az ifjúságtól búcsúzó versét 1846 januárjában. Ekkor 23 éves volt. Emlék ez a ház, emlék ez a vers is:

*Távozol hát ifjúságom? / Oh bízvást távozhatol,
Nem siratlak. Búcsúm t?led: / Keser?, hideg mosoly.
Nem valánk mi jóbarátok. / Úr voltál te, én kutyád;
Korbácsoltál, uszítottál / Egyre tüskén-bokron át.
Néha dobtál irgalomból / Száraz csontokat nekem;
S akkor büszkébb voltam, semhogy / Alamizsnád elvegyem
Távozol hát, ifjúságom, / S halld hozzád végszavamat:
Vidd magaddal emléked, vagy / Vidd magaddal átkomat!*

Akár kiáltotta már valaki, akár nem, de senkinek nem okoz gondot annak indulatos kimondása, még hozzá jó hangsúllyal, hogy Távozz t?lem Sátán! De az már több szempontból is gondot jelentene, ha ezt kellene hangosan, indulatosan kinyilvánítania: távozz t?lem ifjúság! Ilyet nem szokás mondani, még akkor sem, ha tudjuk – persze csak utólag –, hogy az ifjúság édes madara bizony elrepült. Pet?fi itt, Szalkszentmártonban értette meg ezt, s ezért is volt a címben a kérdés: lehet, való és igaz, hogy már most, ilyen fiatalon távozik t?le az ifjúság?

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló

